

[Per Federspiel.]

lejlighed må se på, nemlig spørgsmålet om, hvor længe vi kan opretholde dogmet om forbud mod indblanding i andre landes interne forhold. Der er jo allerede skudt adskillige huller i denne grundsætning i De Forenede Nationers pagt, og den højtærede minister har fuldstændig ret i, at forholdene i Sydafrika er forhold, der ikke kan lade os andre ubekymrede, der forhold, der angår verdensfreden, selv om de tilsyneladende alene henhører under det enkelte lands jurisdiktion.

På samme måde rejser sig spørgsmålet om de humanitære problemer i Alger, og jeg er ganske enig med den højtærede minister i, at freden i Middelhavsområdet i meget høj grad afhænger af, at der opstår menneskelige forhold i et land, der er ramt af fattigdom.

Jeg vil altså gerne stille det spørgsmål til den højtærede minister, hvad der egentlig sker med hensyn til det, der skulle foregå i de institutioner, der blev oprettet i forbindelse med u-landsloven. Hvilke fremskridt er der overhovedet sket dels herhjemme, dels i forbindelse med de internationale organisationer, navnlig OECD, der jo skulle koordinere de europæiske landes politik på dette felt? Hvor langt er man kommet i bestræbelserne for, at disse millioner, der er blevet indsamlet, kan lindre nøden et eller andet sted? Men det væsentlige er dette, om vi kan udvide handelsforbindelserne, skabe en omsætning med disse oversøiske lande og gøre det muligt for dem ved denne hjælp til selvhjælp at forbedre deres levestandard. Vi rejste i fjor spørgsmålet om investeringsgaranti for virksomheder, der ville gå ud og gøre et arbejde, men som ganske naturligt ikke turde løbe den politiske risiko i disse lande. Hvilke fremskridt er der her sket? Hvad har regeringen gjort for at interessere erhvervslivet i at skabe disse nye markeder, skabe disse nye felter for dansk forretningsmæssig ekspansion?

Jeg skal ikke i øvrigt kommentere den højtærede ministers redegørelse, som på de forholdsvis få punkter, den omfattede, ikke kan give anledning til modsigelse fra min side. Men jeg så i går i dagbladet Information, at den højtærede minister havde udtalt sig i anledning af nogle bemærkninger, jeg

havde fremsat i et foredrag i Bruxelles i mandags. Nu sagde den højtærede udenrigsminister, at hvis man ønskede det her i tinget, var han villig til, da markedsspørgsmålene ikke var inddraget i denne debat, at tage en markedsdebat senere inden ministermødet den 12.; jeg tror ikke, der er nogen grund til dette, for de væsentlige spørgsmål er vi jo i og for sig enige om. Men den højtærede minister troede ikke, jeg kunne mene det helt alvorligt, når jeg i Bruxelles havde betegnet EFTA som en dumhed. Nu skal man jo altid være forsigtig med oversættelser. Jeg betegnede EFTA som en betise, og ved en betise forstår jeg et fejltrin; det kan være min misforståelse af fransk, men som et fejltrin har jeg betragtet det. Den højtærede minister vil kunne slå tilbage i Folketingstidende gennem årene og se, at det nøjagtigt er det standpunkt, jeg på mit partis vegne til stadighed har indtaget. Den højtærede minister vil af debatten i marts måned, som findes i Folketingstidende for 1960-61, sp. 2491, kunne se, at venstre delte ikke troen på denne institution EFTA og mente ikke, den var anvendelig som et middel til nye forhandlinger med de seks. Under sommerdebatten i 1961 i forbindelse med anmodningen om optagelse gav jeg udtryk for, at meget kunne være sparet, hvis vi ikke var gået denne omvej omkring EFTA. I folketingets forhandlinger 1960-61, sp. 4707, gav jeg udtryk for det standpunkt, som vi inden for mit parti til stadighed har antaget, at vi måtte betragte EFTA-løsningen som noget ganske midlertidigt og af tvivlsom værdi.

Så meget om de, om jeg så må sige, to punkter, hvor den højtærede minister og jeg ikke har været helt enige under vort besøg i Nederlandene i de sidste dage. Men det bringer mig til det sidste punkt, dette, at under åbningsdebatten gav den højtærede minister et svar til det ærede medlem hr. Poul Møller på et spørgsmål om de forlydender, der var opstået om en vis forsinkelse i Danmarks — og muligvis også Norges — optagelse i de seks. Den højtærede minister gav en beroligende udtalelse og nævnte, at han havde drøftet dette problem med den europæiske kommission og med regeringerne og derfra fået beroligende udtalelser om, at der ikke var sket